

II.

— Ех, щом желаеш да слушаш, чуй тогава. Млад бях, буен момък. Сирак бях, без баща. Имах само майка. А и тя имаше само мене в света.

Живеехме на село. Имахме доста имот — ниви и ливади, останали от баща ми. Аз работех с радост, а и майка ми се радваше. Радваше се, докато не почнах да влизам в кръчмите. . . . Отначало отивах там и се напивах само в празник. А после почнах всяка вечер и най-сетне по цели дни и нощи не излизах из кръчмите.

Майка ми, милата ми майка, ми се моли, говори ми, но кой да слуша! И полеке — лека нивите ми, ливадите, целият ми имот — хвъркнаха. . . Не работех вече нищо, само пиех из кръчмите и се биех с всекиго, който ми се изпречеше насреща.

Един ден изпих и градинката с къщичката ни. Като чу майка ми това, политна, залюля се и падна на прага на къщичката. Падна, но се обърна и ме погледна тъй жално, че в миг изтрезнях, свих колене до нея и заплаках.

Тя ме прегърна, целуна ме по челото и ми рече кротко:

— Синко, аз отивам вече при баща ти! . . Но умирам с отворени очи! . . Не зная как ще се ява пред него от срам за тебе! . . Какво ще му кажа? . . . Какъв те оставям?

Аз треперех от мъка, удрях главата си с юмруци и виках:

— Кажи му, майко, че син му, до края на живота си, няма да сложи в уста капка вино, нито ракия! . . Заклевам ти се, майко!

Грабнах ръцете ѝ, обсипах ги с сълзи и целувки. Целувах ги до като не изстинаха. . .